

Norges Indskrifter med de ældre Runer.

Udgivne for

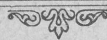
Det Norske Historiske Kildeskriftfond.

3die Bind.

Ved

Magnus Olsen.

3die Hefte,
Slutningshefte.

Christiania.

I Hovedkommission hos Jacob Dybwad.

A. W. Brøggers Bogtrykkeri A/S.

1924.

52. Strøm.

(Bd. II S. 677—710.)

S. 677. Under »Literatur« kunde have været anført Finnur Jónsson's Anmeldelse af min Afhandling (af 1909) i »Nordisk tidsskrift for filologi« 3. Række XVIII, 1909—10, S. 122.

S. 679 Anm. 1. Godseier G. F. Heiberg har senere (i Brev av 16. Mai 1917) suppleret sine Meddelelser om Forekomst af hornskjæftede Bryner: »Forsaa-vidt jeg kan stole paa folks utsagn og jeg har ingen grund til ikke at gjøre det, har hornskjæftede bryner været i bruk i mands minne i hele yttre Sogn. I de inderste distrikter (Hafslo, Lyster), Jostedalen undtagen, kjender man dem ikke og for Sulen og Hyllestads vedkommende har jeg ikke hat anledning til at træffe ældre folk, der har kunnet gi besked. Fra Kirkebø er jeg i vinter lovet et hornskjæftet bryne.« Han meddeler videre, at i Hemsedal i Hallingdal er saadanne Bryner endnu i Brug. Derfra har han modtaget et Eksempel, som han beskriver saaledes: Det »er tyndere og bredere, end det jeg før har, men forøvrig skjæftet paa samme maate i et 9 cm. langt topstykke av et bukkehorn. Selve brynet er kun 8,4 cm. langt«.

S. 685 ff. hali. Brate udtaler (i Brev af 6. Januar 1918) om Löffler's Udredning, at den »helt och hållet grundar sig på oriktiga läsningar. Lilj. 837 har *stain : pinsa* enl. mig 1900, Lilj. 584 *eli* enl. mig 1914 och så redan hos Dybeck II, 178, och i slutet av Lilj. 107 läser O. von Friesen *osmuntr. inkialt*, alltså namn på två ristare. Något stöd för urnord. **hallik* finnes alltså icke i yngre inskrifter«. — Om Böiningen af **hallur*, nysvensk *hall* se Jöran Sahlgren, Namn och Bygd I (1913) S. 63 ff.

Om den udvortes Overensstemmelse mellem *wate hali* og det af Bugge paa Belgu-Stenen læste *welu hali* se ovenfor S. 260.

S. 695 L. 5 ff. Efter Hjalmar Lindroth (jfr. hans Afhandlinger i »Indo-germanische Forschungen« XXIX og XXXV) kan der blive at regne med Samtidighed av *wate* (af **wātiē*) og *skapī*, d. e. **skapji* (af **skapje*).

S. 699 haha. For Fuldstændigheds Skyld burde ogsaa have været nævnt den Nominalstamme *hanha- : *hanhō- (jfr. litauisk 'kanka' »Qual, Schmerz«), som forudsættes af oldn. *há* (*hanhōn) »trykke, plage« (Fick⁴ III S. 70).

S. 700 f. »Hæl« forekommer i Skildringen af et Slagsmaal hos Johannes Skar, Gamalt or Sætesdal I 94.14 (»so fekk eg Hond i Hælen, aa Nakken smadd i Hedda«); men her har vi at gjøre med et individuelt Forhold, og Stedet er betydningsløst som Parallel i vor Sammenhæng.

S. 703 f. Hvis Felden, som brugtes ved Holmgang, har været 2,5 × 2,5 Meter og har været sammenføiet af 4 i Firkant tilskaarne Huder af et større Dyr, har hver enkelt af disse Huder været ca. 1,25 × 1,25 Meter. Dette kan efter indhentede Oplysninger passe godt til Hestehuder, om man tænker sig de gamle Heste omtrent af Størrelse som vore Nordfjordsheste. — Min S. 704 L. 3 ff. udtalte Formodning finder en Støtte deri, at isl. *tjosnur* ifølge Gudmundus Andreae (Lexicon Islandicum, Havniæ 1683, S. 264) bruges om Genitalia paa Heste (»*piasner* Verenda equina«)¹. Ialfald turde derved godtgjøres Sandsynligheden af, at *tjasna* (af **tersnōn*-) hører sammen med oht. *zers*, ags. *teors* og betyder »phallos-formet Plugg«.

S. 706 Anm. 1. Derimod har jeg (S. 184) om lagi paa Eggjum-Stenen formodet, at det har været udtalt *læggi*.

S. 706 L. 24. Rigtigere vistnok »Bombilla« (»Bompilla«); se Maal og minne 1918 S. 75 ff.

S. 706 Anm. 5. I den Litteratur over »Bastlösereime«, som anføres hos Karl Wehrhan, Kinderlied und Kinderspiel (Handbücher zur Volkskunde. IV), Leipzig 1909, S. 26 f. — hvoraf imidlertid ikke alt har været mig tilgængeligt —, har jeg ikke kunnet finde noget, som tyder paa, at *Bombilla* er et Slægtsnavn Pompilia. Hagiograferne henfører S. Cæcilia til gens Cæcilia og familia Metella (M. Olsen, Maal og minne 1918 S. 77).

S. 707 L. 2. Af andre Eksempler paa, at »Arbeidssange« trodser Kunstdigtningens metriske Regler, kan tilføies den gamle lesbiske Mølle Sang (Bücher, Arbeit u. Rhythmus⁴ S. 58) og Opsangen ved Stiklestad: *Knýjum, knýjum, | konungs liðar! | harðla, harðla | bóanda menn!* (Den legend. Olavs-Saga Kap. 92).

Om Allitterationen i Indskriften jfr. E. Noreen, Några anteckningar om ljóðaháttur (Uppsala Universitets Årsskrift 1915) S. 34.

S. 710 Anm. Bugge har senere (Incl. S. 214) sat Opedal-Indskriften til Tiden omkring 600.

¹ Denne Henvisning har jeg Professor Hjalmar Lindroth at takke for.